

SHALOM ACADEMY



Chapter 01

เพื่อนทะเลาะกันก็เหมือนรอยเปื้อน
บนกางเกง อับอายเกินรับ แต่ต้อง
เผชิญหน้าและจัดการให้เรียบร้อย

S H A L O M

A C A D E M Y

ความเป็นจริงก็เหมือนแฟนเก่า เวลาเจอหน้าจะรู้สึกประหม่า
และกระอักกระอ่วน มากกว่าที่จะเซอร์ไพรส์และยินดี

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวินาทีที่ได้รู้ว่า 'ความจริง' ที่ตัวเองเชื่อ
สนิทใจมานาน แท้จริงแล้วคือเรื่องโกหกทั้งเพ

"นั่นตอนนี้จะเอายังไง" โมมิจินั่งเฉยอยู่บนที่พักแขนของโซฟา
ตัวใหญ่ภายในห้องนั่งเล่นรวม ใบหน้ายังคงมฉายแววไม่พอใจชัดเจน

"อาวุธสุดยอดเยี่ยมตกอยู่ในมือศัตรู" แบริดลอนใจ "คงเป็นไปได้
ไม่ได้ที่จะบุกเข้าไปในศูนย์บัญชาการใหญ่ของไวต์ไทรแองเกิล สิ่งให้
พวกนั้นมอบระฆังสยบวิญญาณให้พวกเราใช้เป็นอาวุธ จะต้องมีพลัง
ต่อกรกับพวกมัน ตอนนี้ทุกอย่างกลับตาลปัตรไปหมดแล้ว"

"ว้าว ไม่อยากเชื่อเลยว่านายพุดสำคัญกับท่านเป็นกับเขาด้วย!
ยอดเยี่ยมมาก" คันจ้วนพยักหน้าอย่างชื่นชม

แบริดหันไปลงมือจ้องแมงมุมที่มที่พุดจาไม่รู้กาลเทศะอย่าง
กราดเกรี้ยว

"ใครสนใจเรื่องนั้นกันเล่า" โมมิจิหาวหวิด ไม่มีแก๊ใจจะสนใจ
คำพุดของแบริด "ฉันพุดถึงเรื่องเลโอนาร์ด์กับไอแซคต่างหาก"
เด็กสาวลงเลครุ่นหนึ่งก่อนจะพุดต่อ "แล้วก็ผู้ซิงอีกคน..."

ทุกคนเงยบ

พวกเขาเพิ่งเดินทางออกจากป่าแห่งอาทิตย์อัสดงกลับมาถึง



โรงเรียน บรรยากาศระหว่างทางคิงเคียด ไม่มีใครพูดอะไรแม้แต่
ครึ่งคำ

ไอแซกเดินเร็วมาก สาวเท้าคู่มๆ นำหน้าไปคนเดียว แวบเดียว
ก็ไม่เห็นเงาของเขาแล้ว เลโอนาร์คกับผู้ซิงกลับหอพัก ซามุคาวะกลับ
ไปรายงานตัวกับซาบิทันที่หอคอยหลัก ส่วนแฟรมป์แยกกลับที่พักของ
ตัวเอง คนที่เหลือไม่รู้ด้วยสาเหตุอะไร พวกกันเดินตามโมมิจิม่าจนถึง
ห้องนั่งเล่นรวมสำหรับชั้นปีที่สาม อาจเพราะไม่มีใครอยากกลับห้อง
นอนของตัวเอง กลับไปเผชิญหน้ากับความกระวนกระวายและว้าวุ่น
ใจอย่างโคดเคียว ไม่มีเพื่อนๆ ให้พึ่งพิง

คืนวันหยุด ห้องนั่งเล่นรวมว่างเปล่าไร้ผู้คน เหมาะเป็นที่พัก
หายใจของพวกเขา

"ความขัดแย้งภายในของเผ่าเลือดสีนิลไม่เกี่ยวข้องกับฉัน"
แบรดส่งเสียงจู้ๆ แผ่วเบาอย่างไม่พอใจ "ชอบเล่นลูกไม้สกปรกกัน
คืนนี้ มิน่าถึงไม่กล้าออกไปเจอแสงเดือนแสงตะวัน"

"จั้นนายมาที่นี่ทำไมไม่ทราบ" โมมิจิดลึงตามองแบรด "มาโซว์
หมาเนาๆ ที่ชอบเลียขี้ในปากนายหรือยังง"

"หุบปากนะ! ยัยปีศาจจิ้งจอก เธอทิ้งมารยาทไปพร้อมกับ
พรหมจารีของเธอแล้วหรือง" แบรดตะคอกสวน

"อย่าทะเลาะกันเลยนะ" จูเยว่พูดเบาๆ ด้วยน้ำเสียงราบเรียบ
ดูสวยงามนุ่มนวลที่โปรยปรายลงดับเปลวเพลิงอันร้อนแรงบน
ผืนดิน "แบรดเองก็เป็นห่วงพวกเลโอนาร์คเหมือนกับทุกคน เพียงแค่
แสดงออกไม่เก่ง..." เธอช่วยแก้ต่างให้แบรดอย่างนุ่มนวล "ถ้าเขา
ไม่เป็นห่วงจริงๆ คงไม่มาอยู่ที่นี่กับพวกเรา"

ดวงหน้าของจูเยว่ฉายแววอ่อนล้าเล็กน้อย การทะเลาะเบาะแว้ง
ระหว่างเพื่อนพ้อง ไม่ใช่สิ่งที่คุณต้องการเห็น ใบหน้าซึ่งระบายด้วย



รอยยิ้มบางอ่อนโยนอยู่เสมอ เวลาที่ปรากฏแวแห่งความขมขื่น

โมมิจิเหลือบมองแบรดด้วยหางตา ก่อนจะส่งเสียงที่เบาๆ
อย่างไม่ชอบใจ

แบรดมองหน้าจูเยว่ โคนหูแดงเถื่อไปหมด เขารู้สึกซึ่งใจจูเยว่
ที่พูดแทนเขา แต่สำคัญไปกว่านั้นคือจูเยว่มองออกมาเขากำลังคิด
อะไร... ก้นบึ้งของจิตใจพลันรู้สึกถึงกำลังใจอันอบอุ่นที่เอ่อท้นอยู่
ภายใน

เด็กหนุ่มกระแอมเบาๆ แล้วก้มหน้าต่ำ เสียงทุ้มลึกเอ่ยเบาๆ
อย่างเงินอายว่า "ขอโทษนะ"

มุมปากของจูเยว่ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มบาง "ผู้ชายสายซิ่น เข้าใจ
ไม่ยากหรอก"

แบรดได้ยินดังนั้นก็ชะงักไปเล็กน้อย ไม่เข้าใจสักนิดว่าอีกฝ่าย
หมายความว่าอย่างไร

"เลโอนาร์ดจะไม่คืนดีกับไอแซกแล้วหรือ" ทาเอะฮารุเอ่ยถาม
ด้วยสีหน้ากังวล

"เรื่องที่ตระกูลซวาร์ชเคยทำไว้กับตระกูลบาโธรี ไม่ใช่ขอโทษ
คำเดียวก็ลบล้างกันได้ง่ายๆ" เอ็มเมอร์ลด์ถอนใจยาว "อีกอย่าง...
ไอแซกเป็นคนเห็นเองกับคำว่าแฮร์มันน์ปฏิบัติต่อเคาน์เตสบาโธรี
ยังไง"

"แต่ว่า..." ทาเอะฮารุขมวดคิ้วมุ่น "เลโอนาร์ดไม่ได้เป็นคนทำ
สักหน่อย"

"แต่เขาเป็นคนตระกูลเดียวกัน"

"ผู้ชายนี้ยุ่งยากจริงเชียว" โมมิจิส่งเสียงหึในลำคอด้วยความ
รำคาญ "มีเรื่องอะไรก็เก็บเอาไว้ในใจ ไม่เห็นจะมีประโยชน์สักนิด มี
อะไรก็ค่อยตีกันไปเลยสิ! น่ารำคาญที่สุด"



"ที่เธอพูดมาก็มีเหตุผล" จูเยว่พยักหน้าอย่างเฉื่อยชา ควงหน้า ฉายแววเลื่อนลอยเหมือนตกอยู่ในห้วงฝัน "ขณะที่หยาดเหงื่อกระเซ็น กระส่าย ควงกลมปล้นหัวนี้ไหวด้วยใจปฏิพัทธ์ต่อศรัทธา จากนั้นค่อย งดงามจนแปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกอีกรูปแบบหนึ่ง แล้ว—"

"แล้ว?" ทุกคนต่างอยากรู้

"หลังจากนั้น ของเหลวที่กระเซ็นกระส่ายจะไม่ใช่แค่หยาด เหงื่อ" จูเยว่ถอนใจยาว "เป็นเรื่องราวที่หวานละมุนชวนฝัน แต่ตอนนี้ฉันไม่มีแสบใจจะชื่นชมอะไรเลยจริงๆ..." เธอกลั๊กลุ่มและเศร้าใจจนผลอพุดสิ่งที่คิดในใจออกมาคั่งๆ โดยไม่รู้ตัวสักนิด

อีคใจหลังจากนั้น ทุกคนตกอยู่ในความเงียบอันน่ากระอัก กระอ่วน แต่ก็วกกลับสู่หัวข้อสนทนาหลักได้อย่างรวดเร็ว

"สรุปแล้วก็คือ" คันจ้วนกระแอมเบาๆ "เรื่องแบบนี้ มอบให้ เป็นหน้าที่ของผู้เชี่ยวชาญจะดีที่สุด"

"หมายถึงตัวนายเองนะเหรอ" เอ็มเมอร์ลด์เล็กคิ้ว ท่าทาง ไม่เห็นด้วย "ถ้านายออกโรง สองคนที่อยู่ในภาวะสงครามเย็นอาจจะ คว่าคาบขึ้นมาแทงกันซึ่งหน้าเลยนะ"

ควงตาของจูเยว่ปล้นฉายประกายวาบ เพราะเจอคีย์เวิร์ด สำคัญ "แทงกัน?..." ประกายรุ่งในเบื้องลึกของแววตาสว่างวิบวับ เพียงอีคใจก็เลื่อนหายราวกับฝนดาวตก เด็กสาวสายหน้าพลาถถอนใจ อย่างสิ้นหวัง จากนั้นก็ไม่พูดอะไรอีก

ทุกคนแอบผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก เพราะกลัวจับใจว่าจูเยว่ จะหลุดปากพูดอะไรที่น่าตกใจโดยไม่รู้ตัวอีก

"ไม่ใช่สักหน่อย ฉันรู้ดีว่าตัวเองชำนาญเรื่องอะไร เรื่องความรู้สึกและปฏิสัมพันธ์ในสังคม ไม่ใช่เรื่องที่ฉันเชี่ยวชาญ" คันจ้วนพนมออกจมูกเบาๆ อย่างไม่ชอบใจ "ฉันรู้จักตัวเองดีหรอกน่า!"



"ฉันก็ไม่เก่งเรื่องประจบเอาใจคนอื่นเหมือนกัน" เอ็มเมอร์ลด์ หัวเราะเบาๆ

"ฉันแปลกใจมากกว่าที่เขากล้าพูดว่ารู้จักตัวเองดี" โนมิจิลด เสียงเบาลง แล้วขยับเข้าไปกระซิบข้างหูเอ็มเมอร์ลด์

"เฮอะ! ออยากพูดอะไรก็พูดไปเถอะ! แค่อังพูดก็ยิ่งทำให้โลก ได้เห็นว่าพวกนายนะคั้นเงินไว้สมองขนาดไหน!"

ในความเป็นจริง ไม่ใช่แค่ต้นจ้วน สิ่งมีชีวิตเผ่าพันธุ์พิเศษล้วน ไม่เก่งเรื่องปัญหาด้านความสัมพันธ์

อุปสรรคที่ขัดขวางเหล่าสิ่งมีชีวิตเผ่าพันธุ์พิเศษ โดยมาก มีพื้นฐานอยู่บนความสัมพันธ์ทางสายเลือดหรือการมีผลประโยชน์ ส่วนได้ส่วนเสีย ต่างเผ่าต่างเส้นทาง สิ่งมีชีวิตต่างเผ่าพันธุ์อาจอยู่ ร่วมกันได้ แต่โดยมากก็เพียงเพื่อความสุขสนุกสนาน น้อยนักที่จะเป็น เพื่อนร่วมทุกข์ ฝ่าฟันอุปสรรคไปด้วยกัน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการยื่นมือเข้า คลี่ยคลายความขัดแย้งภายในกลุ่ม อุดมการณ์สอดคล้องได้ร่วมทาง อุดมการณ์แตกต่างก็แยกย้าย ไม่มีใครคิดจะ 'รื้อฟื้นความสัมพันธ์' ให้กลับมาคั้งเดิม

พวกเขาคิดว่า การเสียใจในสิ่งที่ตัดสินใจไปแล้ว และพยายาม รื้อฟื้นความสัมพันธ์ให้กลับมาคั้งเดิม เป็นพฤติกรรมของคนอ่อนแอ

เฮอผู้ซิงเข้ามาเปลี่ยนแปลงพวกเขา ทำให้พวกเขากลายเป็น คนอ่อนแอ แต่กลับไม่มีใครรู้สึกอับอายเพราะเรื่องนี้

"หวังว่าพวกเขาจะคืนดีกันเร็วๆ นะ"

จูเยว่ตั้งความหวังด้วยใจจริง

"จริงด้วย" ฟลอรัลพูดด้วยสีหน้าขึงขัง "ถึงแม้ว่าสองคนนั้นจะ นิสัยประหลาดไปหน่อย แต่พอพวกเขาไม่อยู่ ก็รู้สึกแปลกๆ"

"เออเองก็ประหลาดพอกันแหละ" เอ็มเมอร์ลด์แขวะ "แต่ถ้า"



เธอไม่อยู่ก็จะรู้สึกแปลกๆ เหมือนกัน คนที่เก่งที่สุดก็เธอนี่แหละ อยู่คนละห้องแท้ๆ ยังเกาะกลุ่มกลมกลืนเสีย" "

"นั่นเพราะพวกนายจูนเข้ากับฉันได้พอดีต่างหาก" ฟลอรัลยิ้มบางอย่างภูมิใจ "คนในห้องฉันน่าเบื่อจะตายไป"

ตอนแรกเธอเกาะกลุ่มไปไหนมาไหนกับผู้ซิงเพราะอยากใกล้ชิดกับแบรด แต่สองปีมานี้ เป้าหมายของเธอเริ่มเปลี่ยนไปโดยที่เธอไม่รู้ตัว หากเทียบกันแล้ว เธอชอบเฮฮาอยู่กับทุกๆ คน มากกว่าใกล้ชิดกับแบรดแค่คนเดียว

"วันขอบคุณพระเจ้าผ่านไปแล้ว หลังจากนั้นก็คือคริสต์มาส ปีใหม่ ฮิสเตอร์ ทุกเทศกาลหลังจากนี้ จะมีงานเฉลิมฉลองและอาหารมื้อพิเศษ ได้ยินว่าดินเนอร์ในคืนวันคริสต์มาสจะมีขนมมากாரีองวางเรียงกันเป็นหอคอยยักษ์..." โรคอร์ดที่นั่งเฝ้ามองมาตลอดโพล่งออกมา "เหลืออีกเจ็ดเดือน หวังว่าทุกคนจะได้กินอาหารด้วยกันอย่างมีความสุข ให้ทุกๆ วันผ่านไปพร้อมรอยยิ้ม"

นี่คือเสียงภายในใจของทุกคนในทีมนั้น

พ้อออกจากป่าแห่งอาทิตย์อัสดง ผู้ซิงก็เดินตามเลโอนาร์ค

กลับหอพัก เลโอนาร์คเดินเร็วมาก ผู้ซิงวิ่งตามแทบไม่ทัน ระหว่างทางเกือบสะดุดล้มหลายครั้ง

"เลโอนาร์ค—"

"อย่าเข้ามา"

"นี่ก็ห้องของฉันเหมือนกันนะ"

"พื้นที่ตรงนี่คืออาณาเขตของฉัน" เลโอนาร์คหันหลังให้ผู้ซิง เขายืนตัวตรงอยู่หน้าโต๊ะหนังสือ แล้วตะคอกเสียงลั่นว่า "ไปให้พ้น!"

คำตอบที่ได้รับคือเสียงฝีเท้าที่ขยับใกล้เข้ามาทีละน้อย



"ฟังที่ฉันพูดไม่เข้าใจหรือยัง!"

เลโอนาร์คขึ้นเสียง เริ่มบันคาลโทสะ

"สองปีก่อน ขนาดนายนอนจมกองเลือดอยู่กับพื้น ยังสั่งไม่ให้ฉันยุ่งกับนาย แถมยังพูดว่าจะฆ่าฉัน ฉันเมื่อสองปีก่อนไม่ยอมทำตาม ที่นายบอก ฉันในตอนนี้อ้างไม่มีทางทำตามที่นายบอก"

เลโอนาร์คไม่เข้าใจ "ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วย"

"เราเป็นเพื่อนกันนะ!" ผู้ซิงเริ่มเคียดเคืองขึ้นมาบ้าง "นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่นายถามคำถามนี้กับฉัน! ทำไมเรื่องเดิมๆ ต้องถามซ้ำซาก มันเข้าใจยากขนาดนั้นเลยหรือยัง!"

"นายรู้แล้วไม่ใช่หรือไม่ว่าฉันเป็นคนเลขขนาดไหน"

"ภาพลักษณ์ของนายในความทรงจำของฉันเมื่อสองปีก่อน เลวร้ายยิ่งกว่าตอนนี้ด้วยซ้ำ ฉันยังกล้าเข้าไปใกล้นายเลย แล้วฉันในตอนนี้จะไม่กล้าได้ยังไง!"

ตอนนั้นเขาเพิ่งเข้าเรียนที่ซาลอมอะคาเดมี่ ตัวคนใหม่และโลกใบใหม่ทำให้เขาหวาดกลัวและไม่คุ้นเคย เขาเคยเข้าใจผิดด้วยซ้ำว่าเลโอนาร์คแอบลอบขโมยหญิงสาวหรือไม่ก็สัตว์ต่างๆ ในเวลากลางคืน เพื่อขโมยคุณเลือดของพวกเขา

เลโอนาร์คไม่ตอบ เพียงแค่นหัวเราะเบาๆ เหมือนสมเพชตัวเอง

ผู้ซิงเอ๋ย...ช่างบริสุทธิ์ไร้เดียงสาเสียเหลือเกิน ไร้เดียงสาจนดูเหมือนโง่เขลา ใสซื่อจนเขาเห็นแล้วทนไม่ได้...ทนไม่ได้ที่จะทำให้ผู้ซิงเจ็บปวด ทนไม่ได้ที่จะดึงผู้ซิงเข้าไปเกี่ยวข้องกับความขัดแย้งที่ไร้ทางออก

"นายโอเคอยู่ไหม" ผู้ซิงเดินเข้าไปหาเลโอนาร์ค มียื่นออกไปเหนือแผ่นหลังของร่างสูงโดยอัตโนมัติ แล้วแตะหลังอีกฝ่ายเบาๆ อย่างอ่อนโยน



แต่ก่อนเวลาเขาไม่สบายหรือเสียใจ หลินหลินมักปลอบโยนเขาด้วยวิธีนี้ การกระทำเพียงง่ายๆ กลับได้ผลชะงัดคุณเวทมนตร์ทำให้เขารู้สึกอุ่นใจและสบายใจ

เสียงถอนใจด้วยความขมขื่นแว่วมาอย่างแผ่วเบาจนแทบสัมผัสไม่ได้ เสียงนั้นเล็ดลอดมาจากลำคอของเลโอนาร์ค

พี่!

พละกำลังมหาศาลพุ่งเข้าไปใส่ผู้ซิง ทำให้เขาจำต้องปล่อยมือ

"อย่าแตะตัวฉัน" สายตาเหินห่างและเย็นชาอย่างที่สุดของเลโอนาร์คที่มแทงจิตใจจนรู้สึกไร้วราณ "เรื่องที่ไอแซกพูดเป็นเรื่องจริง ปู่ของฉันทำลายตระกูลบาโอรี และฉันรู้เรื่องนี้มาตลอด"

"เลโอนาร์ค?"

"การทำทุกวิถีทางเพื่อกำจัดสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อตนเองเป็นขนบของตระกูลซวาร์ชมาแต่ยุคโบราณ" เลโอนาร์คคิดว่ากระเป่าสะพายขึ้นถือแล้วเดินไปที่คูเสื้อผ้า ร้างสูงเพรียวหยาบของสองสามชั้นโยนใส่กระเป่า "ถึงแม้ของสิ่งนั้นจะยังไม่เป็นภัยคุกคาม แต่ถ้าตรวจสอบพบว่ามีความเป็นไปได้ที่จะสร้างอันตราย ก็ต้องกำจัดทิ้งให้หมด" เลโอนาร์คมีปากกระเป่าสะพาย จากนั้นหันมามองผู้ซิงอีกครั้ง "เรื่องนี้ไม่น่าจะรู้ดี"

ผู้ซิงไม่ตอบ เขารู้ว่าเลโอนาร์คกำลังพูดถึงการทัศนศึกษาครั้งที่ผ่านมา เหตุการณ์ที่ซิลเวียโจมตีเขา

"แต่นั้นไม่ใช่ความผิดของนา..."

"นั่นเป็นผลลัพธ์จากการตัดสินใจของตระกูลซวาร์ช และฉันเป็นคนของตระกูลซวาร์ช คนในตระกูลฉันวางแผนลอบสังหารนาย" เลโอนาร์คพูดทะลุกลางปล้อง ชักจิ้งหะผู้ซิงที่กำลังพูด "ผู้ซิง คนพวกนั้นต่างหากที่เป็นเพื่อนร่วมทุกข์ที่แท้จริงของฉัน ความสัมพันธ์



ระหว่างเผ่าเลือดสีนิลไม่ใช่ปมที่สามารถคลี่คลายได้ง่ายๆ ต่อให้ใช้เวลาทั้งชีวิตก็ตาม"

เขารู้ว่าสิ่งที่ตระกูลซวาร์ชปรารถนามาตลอดคืออะไร

เขารู้ว่าต้องทำอะไร จึงจะทำให้ตระกูลซวาร์ชหมดความสนใจในตัวผู้ซิงและเพื่อนคนอื่น

ผู้ซิงมองเลโอนาร์ค ช่วงขณะนั้นไม่รู้จะเถียงว่าอย่างไร จู่ๆ เขาก็หวังเหลือเกินว่าตัวเองจะมีวาทศิลป์อันยอดเยี่ยมเหมือนเอ็มเมอร์ลด์หรือฟลอริล หวังเหลือเกินว่าเขาจะโน้มน้าวเลโอนาร์คได้สำเร็จ ทำให้เลโอนาร์คยอมเชื่อว่า เลโอนาร์คมีบทบาทที่สำคัญยิ่งในหัวใจของทุกคน เรียกได้ว่าสนิทเหมือนพี่น้องร่วมสายเลือด

สายใยแห่งความสัมพันธ์ที่ยึดโยงพวกเขา แข็งแกร่งและยากแก่การทำลายยิ่งกว่าความสัมพันธ์ทางสายเลือด

"แต่...ต่อให้ไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือด ฉันก็ใส่ใจเรื่องของนายมากๆ อยู่ดี ถ้านายได้รับบาดเจ็บ ฉันจะเสียใจ..." ผู้ซิงพิมพ์ผ้าแผ่วเบา "อีกอย่าง...ฉันเชื่อใจนาย ฉันรู้ว่าเลโอนาร์ค ซวาร์ช ไม่ได้เป็นคนโหดเหี้ยมอำมหิตแบบนั้นแน่"

เลโอนาร์คกักฟันพลางคว่ำกระเป่าเป่าขึ้นสะพาย ตั้งท่าจะเดินออกไป

"นายจะไปไหนนะ" ผู้ซิงตามไปติดๆ

เลโอนาร์คหันมา มือเหวี่ยงไปผลักผู้ซิงให้ห่างจากตัว ผู้ซิงทรงตัวไม่อยู่ ร่างกระแทกกำแพงแล้วร่วงลงไปกองกับพื้น

"โอ๊ย..." ผู้ซิงคลำกันป้อๆ ด้วยความเจ็บ พยายามรวบรวมกำลังลุกขึ้นอย่างทุลักทุเล

เลโอนาร์คเหลือบมองผู้ซิงแวบหนึ่ง พยายามข่มความรู้สึกที่พลุ่งพล่านอยู่ในใจ ก่อนจะเบือนหน้าไปอีกทางอย่างเย็นชา แล้ว



หันหลังเดินจากไป

"เคียว!"

พอผู้ซึ่งไล่ตามมาถึงประตู ก็พบเพียงระเบียบทางเดินอันว่างเปล่า ไม่เห็นแม้เงาของร่างที่หันหันออกไปเมื่อครู่

เข้าครู่

ห้องฟ้าหมุกขมัว ม่านราตรีสีคำสนิทปรากฏแสงอรุณยามเช้า ทออยู่ราวๆ เหมือนสีโคลนใต้น้ำลึก หนักอึ้งและปูนั่น

โมงยามนี้คือช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนผ่าน ใกล้เคียงสิ้นสุดของช่วงเวลาที่ไม่เลือกสินิลเคลื่อนไหวมากที่สุด ถึงเวลาหวนคืนสู่รังเพื่อเร่งกายจากแสงตะวัน ประตูใหญ่ของปราสาทตระกูลซวาร์ชถูกกระชากเปิดอย่างรุนแรงและจวบจ้วง ฉับพลันนั้นปราสาทอันโอโถงคกอยู่ในความเงียบ เสียงพุดคุย เสียงคนกำลังทำงาน เงียบกริบลงในพริบตา

ลอเรนซ์ หัวหน้าพ่อบ้านซึ่งรับใช้ตระกูลซวาร์ชมากกว่าร้อยปี ปรากฏตัวที่โถงค้ำหน้าในฉับพลัน กระนั้นสีหน้าท่าทางก็ไม่เร่งร้อน แม้แต่น้อย พอเห็นผู้มาเยือน สีหน้าสงบนิ่งน่าเกรงขามของพ่อบ้าน อวูโสก็ปรากฏแววประหลาดใจ

"คุณชายเลโอนาร์ค?" เขาสัมผัสได้โดยสัญชาตญาณว่ามีบางสิ่งผิดปกติ "ทำไมคุณชาย..."

"ที่นี่คือคฤหาสน์ตระกูลมม ททรัพย์สินของผม เจ้าของบ้าน จะมาจะไปต้องแจ้งใครด้วยหรือ" เลโอนาร์คเค้นถามเสียงเย็น ทุกอาก์ปกริยาแผ่รังสีคุกคามรุนแรง "ผมมีคำถามที่ต้องการคำตอบ"

รอยยิ้มบนใบหน้าของเลโอนาร์คทำให้ลอเรนซ์ขนลุกชู่แม้อากาศไม่หนาว แต่จิตใจหลังจากนั้น ความรู้สึกขนพองสยองเกล้าก็



เปลี่ยนแปลงเป็นความยินดีปรีดา

รังสีแห่งอำนาจแบบนี้ ความน่าเกรงขามแบบนี้ เหมือนท่าน แฮร์มันน์ไม่ผิดเพี้ยน นี่ละคือบุคลิกของผู้นำแห่งตระกูลซวาร์ชที่แท้จริง!

"กระผมจะพยายามตอบคำถามของคุณชายอย่างสุดความสามารถครับ" ลอเรนซ์ตอบอย่างนอบน้อม

"ผมขอคิดก่อน จะเริ่มจากคำถามไหนก่อนดี" เลโอนาร์คเอียงศีรษะ แกล้งทำท่าครุ่นคิด "เรียงตามลำดับเวลาก็แล้วกัน ข้อแรก แฮร์มันน์สังหารเคาน์เตสเอลิซาเบธ บาโอรี แล้วบิดเป็นข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ ถูกต้องไหม"

ลอเรนซ์ประหลาดใจเล็กน้อย เขาไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดเจ้านายของเขาถึงได้รับรู้ความลับของตระกูลที่ถูกเก็บงำมาหลายร้อยปี คนที่รู้ความจริงเรื่องนี้มีเพียงผู้อาวุโสตระกูลซวาร์ชไม่กี่คน

เลโอนาร์คเลิกกั๊พวางแค้นหัวเราะเสียงเย็น ก่อนจะถามต่อ "การช่วยปิดบังตัวตนที่แท้จริงและเลี้ยงดูทายาทของตระกูลบาโอรี ไม่ใช่เพราะต้องการพิทักษ์ความถูกต้อง แต่เพราะต้องการจับตาดูและควบคุมพวกเขาอย่างใกล้ชิด อย่างนั้นใช่ไหม" ทำให้ตระกูลบาโอรีเข้าใจผิดคิดว่าตระกูลซวาร์ชมีบุญคุณต่อตนเอง หลังจากนั้นอ้างบุญคุณเพื่อหลอกล่อใช้อีกฝ่าย ค้ำทราวมแต่แบบยล สมแล้วที่เป็นปู่ของเขา

"กระผมไม่เข้าใจว่าคุณชายกำลังพูดเรื่อง—"

"อ้อ จำไม่ได้ชั้นหรือ ยอกระหม่อมมาก แกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นเพื่อหลบเลี่ยงความรับผิดชอบ คงเป็นสิ่งที่แฮร์มันน์สั่งสอนเอาไว้ ฉันขอถามเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อเร็วๆ นี้แทนก็แล้วกัน" เลโอนาร์คเดินอย่างสามงุมเข้าไปหาลอเรนซ์ "เมื่อเดือนสิงหาคม ซิลเวียพยายาม



ลอบสังหารเฮ่อผู้ซึ่งที่วิหารเซนต์ปีเตอร์สเบิร์ก คุณเป็นคนวางแผน
ไซ้ใหม่"

ลอเรนซ์ไม่ตอบ ไม่ยอมรับแต่ก็ไม่ปฏิเสธ

"แต่แผนการล้มเหลว น่าเสียคายสินะ?"

เลโอนาร์คยิ้มเยือกเย็น

"หากคุณชายจะลงโทษกระผมด้วยเรื่องนี้ กระผมจะไม่ขัดขืน"

ลอเรนซ์ตอบเสียงเรียบ "กระผมไม่รู้สึกเสียใจกับการตัดสินใจของคุณ
หากเด็กหนุ่มคนนั้นยังมีชีวิตอยู่ จะไม่เป็นผลดีต่อคุณชาย"

"ไม่เป็นผลดีกับผม? เฮอะ! ไม่เป็นผลดีกับตระกูลซวาร์ช
เสียมากกว่า" เลโอนาร์คส่งเสียงที่ในลำคออย่างไม่พอใจ "สิ่งที่
คุณต้องการ ก็แค่หุ่นเชิดที่ยืนดีทุ่มเทร่างกายแรงใจปกครองตระกูล
ซวาร์ช ยอมทำทุกอย่างเพื่อแย่งชิงอำนาจและกอบโกยผลประโยชน์
ให้ตระกูล หุ่นเชิดแบบเดียวกับแฮร์มันน์"

"ท่านแฮร์มันน์ไม่ใช่หุ่นเชิดนะ! ท่านคือหัวหน้าที่แข็งแกร่ง
ต่างหาก!"

"เพราะเขากับพวกคุณกลมกลืนกันชั่วช้าเหมือนๆ กันมากกว่า
มัง"

"คุณชายไม่ควรพูดถึงคุณปู่ของคุณชายแบบนี้ขอรับ"

ลอเรนซ์หันมาจ้องคาเลโอนาร์ค "คุณชายเป็นทายาทที่สืบสายเลือด
โดยตรง ลบหลู่เขาก็เท่ากับลบหลู่ตัวคุณชายเอง"

"เฮอะ! ทายาทผู้สืบสายเลือดสินะ" ไซ้แล้ว นี่ก็ความจริงที่
ไม่มีวันลบล้างหรือเปลี่ยนแปลงได้ เขากับปีศาจชั่วช้าสามานย์คนนั้น
เป็นสายเลือดเดียวกัน และต้องแบกรับภาระอย่างเดียวกัน เขาเข้าใจ
ดี ด้วยเหตุนี้เขาถึงกลับมาเพื่อแบกรับภาระหน้าที่อันโสมมต่อจาก
บรรพบุรุษ



แม้ไม่เต็มใจอย่างที่สุด แต่หากไม่กลับมาฆ่าเหยียบบ่อโคลนสกปรกที่นี่ คนในตระกูลของเขาไม่มีทางยอมเลิกรา จะอย่างไรเขาก็ถูกขังอยู่ในกรง همینเน่าที่คละคลุ้งด้วยกลิ่นความเลือดแห่งนี้ตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

เพื่อนคือคนสำคัญของเขา เขาจะใช้วิธีแบบของเขาเองเพื่อปกป้องทุกคน

สองปี แม้เป็นเวลาเพียงสั้นๆ แต่ก็นานเพียงพอ ความทรงจำตลอดสองปีที่ผ่าน เพียงพอให้เขาหวนนึกถึงไปชั่วชีวิต เพียงพอเป็นที่พักใจ อยู่เคียงข้างเขาในวันคืนอันโคดเคี้ยวในอนาคค

"คุณชายเลโอนาร์ค?" ลอเรนซังนง เขานึกว่าเลโอนาร์คกลับมาเพื่อเอาผิดและลงโทษเขา ตอนที่ถูกถามเรื่องเช่ผู้ซึ่ง เขาเตรียมใจรับความตายไว้ด้วยซ้ำ

"นับจากวันนี้เป็นต้นไป ผมจะรับช่วงเป็นผู้ปกครองตระกูลซวาร์ช พวกผู้เฒ่าในสภาผู้อาวุโสเตรียมเกษียณกลับบ้านไปนอนรอวันตายได้เลย"

"ว่าไงนะครับ!?" สถานการณ์พลิกเปลี่ยนโดยไม่คาดคิด จนพ่อบ้านสูงวัยไม่แน่ใจว่าควรกังวลหรือยินดีมากกว่ากัน

"ทำไม ไม่พอใจ?"

"ตระกูลซวาร์ชเป็นของคุณชายมาแต่แรก การสืบทอดตำแหน่งของคุณชายเป็นสิ่งที่ทุกคนตั้งตารออยู่แล้วขอรับ"

"ดีมาก" มุมปากของเลโอนาร์คยกขึ้นเป็นรอยยิ้มเหี้ยมเกรียม "ขึ้นสู่ตำแหน่งแล้ว ก็ต้องลงมือทำอะไรบ้าง เพื่อพิสูจน์ให้คนภายนอกประจักษ์ถึงความสามารถของทายาทซวาร์ชรุ่นใหม่"

"คุณชายหมายความว่า?"

"การขยายอิทธิพลของศาลแห่งการชำระล้าง เป็นภัยร้าย



คุกคามตระกูลของพวกเขา" เลโอนาร์คประกาศกร้าว "ประกาศไป
ยังพันธมิตรทั้งหมด เกณฑ์นี้ครบและทหารกล้าทุกหมู่เหล่า รวบรวม
กำลังทัพ พวกเราต้องโจมตีตอบโต้ กวาดล้างพวกไวต์ไทรเองเกลให้
ราบคาบ!"

เขาจะเป็นผู้ชะล้างโลกใบนี้ ชะล้างภัยคุกคามของสิ่งมีชีวิต
เผ่าพันธุ์พิเศษ ชะล้างศัตรูที่อาจเป็นอันตรายต่อเพื่อนของเขา

ลอเรนซ์ชะงักไปชั่วครู่ เขาไม่เคยคิดว่าเลโอนาร์คจะตัดสินใจ
ทำอะไรแบบนี้ "คุณชายเลโอนาร์ค การตัดสินใจครั้งนี้นุ่มบ่ามเกินไป
นะขอรับ!"

ประเมินจากสถานการณ์ในเวลานี้ กลุ่มผู้อาวุโสต้องการ
กำจัดอิทธิพลของตระกูลบาโอริที่กำลังแข็งแรงแกร่งขึ้นเรื่อยๆ เรื่อง
ไวต์ไทรเองเกลไม่เป็นประเด็นสำคัญเลยสักนิด ในความเป็นจริง
ไวต์ไทรเองเกลเป็นแค่เครื่องมือปลุกระดม สร้างศัตรูร่วมเพื่อปลุกเร้า
อุดมการณ์ของคนในเผ่า เป็นกุศโลบายเพื่อแย่งชิงอำนาจทาง
การเมือง ตระกูลซวาร์ชไม่เคยคิดจะต่อกรกับพวกมันซึ่งหน้า

"ตลอดเวลาที่ผ่านมา คุณเผ่ารอให้ผมกลับมาสืบทอดอำนาจ
ตอนนี้ความปรารถนาของคุณเป็นจริงแล้ว" เลโอนาร์คปรายตามอง
ลอเรนซ์ด้วยหางตา "คุณเป็นแค่ข้ารับใช้ พอได้รับคำสั่งของเจ้านาย
สิ่งเดียวที่ทำได้คือปฏิบัติตามอย่างสุดความสามารถ"

พุกจบก็เดินผ่านหน้าลอเรนซ์ไปอย่างไม่แยแส ทิ้งอีกฝ่ายไว้
ห้องโถงด้านหน้า ปล่อยให้พ่อบ้านซวาร์ชรับมือกับปัญหาชนกลักลุ่ม
โดยลำพัง

ลอเรนซ์กัดฟันแน่น มือกำหมัดจนเส้นเอ็นปูดโปน

เขารู้ว่าเจ้านายของคนมีแผนการอะไรในใจ เปลือกนอกที่
ทุกคนเห็นคือเลโอนาร์คสืบทอดอำนาจของตระกูล เป็นผู้นำสมาชิก



ร่วมเผ่าเพื่อกำจัดศัตรู แต่ในความเป็นจริง เขาใช้ชีวิตที่แทบไม่ต่างอะไรกับการฆ่าตัวตาย ทั้งชีวิตตัวเองให้ดับสลายไปพร้อมศัตรู เขาวางแผนจะใช้วิธีสุดโหดเพื่อทำลายตระกูลซวาร์ซ!

ความหวาดวิตกแปรเปลี่ยนเป็นความชิงชัง โทสะนั้นพานลูกลามไปถึงบุคคลอื่น

หากรู้แบบนี้ เขาคงไม่ใช้ชีวิตกากเคนทายาทตระกูลวาคารอยไม่ปล่อยให้กากเคนที่เป็นสายเลือดของตระกูลบาโฮรีหลงเหลืออยู่ แม้แต่คนเดียว ผิดที่เขาเมตตาเคนต์เศสคำทรามนางั้น ผิดที่ความละเอียดใจเฮงซวยของเขาเอง!

กันบั้งในแนวตาของลอเรนซ์พลันปรากฏรังสีอำมหิตคำมีค

ความผิดพลาดต้องแก้ไขอย่างถอนรากถอนโคน โชคดีที่เขายังมีโอกาสแก้ไขความผิดพลาดครั้งนี้...

อากาศที่เจือด้วยไออุ่นปลายฤดูใบไม้ร่วงเปลี่ยนแปลงอย่าง

ไร้สัญญาณเตือน เพียงชั่วข้ามคืนก็กลายเป็นหม่นก้นหนาวเหน็บ ซาลอมอะคาเดมีปกคลุมด้วยหมอกเย็นเยือกหม่นสลัวและอุณหภูมิต่ำหนาวจัดเสียคระคูง ไม่ใช่แค่สภาพอากาศ ทุกตารางนิ้วภายในโรงเรียนห่อหุ้มด้วยบรรยากาศออ้างว้างเหน็บหนาว

หลังจากฟังรายงานของซามูคาวะจบ สีหน้าของซาบิทันก็หม่นลงเล็กน้อย เขายิ้มอย่างเศร้าหมองแล้วพูดว่า "ไม่นึกว่าไอเดียแยءๆ ของเลสลีจะมีประโยชน์อยู่บ้าง ครั้งนี้ทุกคนสืบพบข้อมูลที่เป็นประโยชน์จริงๆ"

"ครับผม" ซามูคาวะตอบรับด้วยความเคารพ "บางเรื่องผมไม่ได้อธิบายกับเลสลีอย่างละเอียด เพราะเกรงว่าจะเกี่ยวโยงถึงเรื่องภายในของตระกูลต่างๆ ข้อเท็จจริงในประวัติศาสตร์ แตกต่างจาก



สิ่งที่พวกเรารับรู้กันมา"

"วิธีของพวกเขาคุณนับว่าถูกต้องแล้ว แม้ว่าเรื่องของเคาน์เตสบาโรรีจะเป็นโศกนาฏกรรมอันน่าเศร้า แต่นั่นเป็นเรื่องภายในของเผ่าเลือดสีนิล ต้องปล่อยให้พวกเขาจัดการกันเอง"

"ผมแค่เป็นห่วงว่ายิ่งจัดการจะยิ่งแย่งนะครับ" ซามูควาจะขมวดคิ้ว "วันรุ่งขึ้นหลังจากการเดินทาง เลโอนาร์ค ซวาร์ชเดินทางกลับบ้านประจำตระกูลในซตุทท์การ์ทโดยผลการ และสืบหอคอำนาจในฐานะผู้นำของตระกูลซวาร์ชทันที เขารวบรวมกำลังพลของพันธมิตรฝ่ายเหนือ เปิดฉากสงครามกับไวค์ไทรแองเกล!"

เขาตั้งใจจะรายงานเรื่องนี้กับซาบิทันตั้งแต่คืนแรกที่เดินทางถึงโรงเรียน แต่คืนนั้นซาบิทันไม่อยู่ ผ่านไปถึงห้าวัน กว่าครู่ใหญ่จะเดินทางกลับมา

"ผมเชื่อว่าเลโอนาร์ค ซวาร์ชรู้ดีว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่" ซาบิทันถอนใจแผ่วเบา

"ตอนนี้บรรยากาศภายในโรงเรียนตึงเครียดมาก ภายนอกกำลังจับตาคว่าซาลอมอะคาเดมี่จะดำเนินรอยตามเส้นทางของตระกูลซวาร์ช และประกาศสงครามกับศาลแห่งการชำระล้างหรือไม่ นักเรียนอวคคีหลายคนร้องแรกแหกกระเชออยากออกนอกโรงเรียนเพื่อ 'สร้างผลงาน' นำชื่อเสียงเกียรติยศมาให้ตระกูลของตัวเอง! แต่ 'วีรบุรุษ' นำหัวร่อพวกนั้น สอบวิชาอาคมพื้นฐานกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไม่ผ่านด้วยซ้ำ! ขนาดเขียนจดหมายลาตายยังเขียนไม่ได้เรื่อง ยังจะคือด้านอยากรณหาที่ตาย!"

ซามูควาจะระบายความโกรธเกรี้ยวที่อัดอั้นในใจมาหลายวันในรวดเดียว ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงคาคโทษเล็กน้อย "ท่านควรจะอยู่ในโรงเรียนเพื่อเป็นที่พึ่งทางใจให้แก่ทุกคน ช่วงเวลาวิกฤตเช่นตอนนี้"



ท่านไปอยู่ที่ไหน"

"ไปเยี่ยมเพื่อนเก่า" ซาบิทันถอนใจยาวอีกครั้ง รอยยิ้ม
หมองเศร้าปรากฏบนใบหน้า "สถานการณ์ดูจะแย่แย่ลงเรื่อยๆ นะเนี่ย"

"ท่านยังยิ้มได้อยู่อีก..." ซามูคาระบ่นจิมจ่าอย่างไม่พอใจ

เขารู้ดี เพื่อซาลอมอะคาเดมี่ และเพื่อสร้างความสมานฉันท์
ระหว่างเผ่าพันธุ์ทั้งหลายที่มีเรื่องขัดแย้งซึ่งกันและกัน ซาบิทันเดิน
ทางข้ามน้ำข้ามทะเลไปทั่วทุกถิ่นที่ พยายามสุดความสามารถเพื่อ
เผยแพร่และอธิบายแนวความคิดของเขาให้คนอื่นๆ เข้าใจ เชิดชูและ
ตำรงไว้ซึ่งสันติภาพอันเป็นเป้าหมายของเขา

เขาคิดมาตลอดว่า ซาบิทันเป็นคนทำงานหนักที่สุด และงานยุ่ง
ที่สุดในซาลอมอะคาเดมี่ ทั้งยังเป็นคนที่หัวรั้นที่สุด และจิตใจดีงาม
ที่สุดในโลกของสิ่งมีชีวิตเผ่าพันธุ์พิเศษด้วย

ในเวลาเดียวกันนั้น เขาก็นึกถึงเฮอผู้ซึ่ง เด็กหนุ่มที่ยืนคิดท่อมเท
ทุกสิ่งโดยไม่มีเงื่อนไข เพื่ออุดมการณ์ที่ตนเองยึดมั่น

ช่างโง่งเงลา โง่งจนคนรอบตัวปวดหัวในใจ

ซาบิทันยิ้มบาง "ไม่ใช่ว่าทุกอย่างจะเลวร้ายไปเสียหมดหรอก
นะ"

"หากว่าสถานการณ์เป็นอย่างที่พวกเราเห็นอยู่ตอนนี้ แม้จะ
ยากเย็นแสนเข็ญ แต่อย่างน้อยก็ยังมีทางเยียวยาอยู่บ้าง" ซามูคาระ
ถอนใจลึก ก่อนจะเอ่ยสิ่งที่ตัวเองกังวลออกมา "ผมรู้สึกว่าการนี้มี
บางอย่างไม่ปกติ มีหลายอย่างมากๆ ที่ไม่ปกติ มองเผินๆ เหมือน
เป็นเรื่องบังเอิญ แต่สุดท้ายทุกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกลับเชื่อมโยงและ
เกี่ยวพันกัน แต่ละเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เหมือนกำลังผลักดันให้โลก
เคลื่อนที่ไปสู่ภัยพิบัติครั้งยิ่งใหญ่ที่ไม่มีผู้ใดคาดคะเนถึง"

ซาบิทันฟังอย่างเงียบๆ ทำทางไม่ประหลาดใจแม้แต่น้อย



"เซฟอน ผู้สร้างระฆังสยบวิญญาณเมื่อสามร้อยปีก่อน คืออดีตผู้นำลัทธิไวต์ไทร์เองเกิด แต่รูปลักษณะภายนอกของเขากลับคล้ายคลึงกับอสูรที่ถูกผนึกอย่างมาก" ซามุคาวะกลืนน้ำลาย "อสูรแห่งความยุติธรรมที่ถูกผนึกไว้ เวลานี้ยังอยู่ในกรงขังหรือไม่ครับ"

"ใช่ ค่าพยากรณ์อภิปรางตาที่ปกป้องซาลอมอะคาเดมี่จากโลกภายนอก ขับเคลื่อนด้วยการดึงพลังวิญญาณจากอสูรคนนั้น หากโรงเรียนของเรายังปลอดภัย ก็แสดงว่าผนึกอยู่ในสภาพสมบูรณ์" ซาปิทันเอ่ยด้วยน้ำเสียงเชื่อมั่น "อีกอย่าง...คุณย่อมรู้ดี หากอสูรคนนั้นหลุดออกสู่โลกภายนอกจริง ก็ไม่มีทางที่ยืนอยู่ฝ่ายเดียวกับมนุษย์"

ซามุคาวะมองหน้าซาปิทัน ลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบว่า "อันที่จริงถามตอนนี้อาจสายเกินไป แต่มีเรื่องหนึ่งที่ผมสงสัยมาตลอด รอยแยกของมิติที่ใช้ผนึกอสูรแห่งความยุติธรรมคนนั้น หรือพูดอีกอย่างก็คือตำแหน่งที่ตั้งของซาลอมอะคาเดมี่ในเวลานี้ ใครเป็นคนสร้างขึ้นมากันแน่"

"เพื่อนเก่าที่สำคัญมากคนหนึ่งของผม" ซาปิทันตอบด้วยรอยยิ้ม "คนที่ผมไปพบเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา"

"เวลาล่วงเลยมาถึงตอนนี้แล้ว ก็ยังเปิดเผยตัวตนของเขาไม่ได้หรอกครับ"

ซาปิทันส่ายหน้าน้อยๆ "เขาหลบหนีจากโลกภายนอกมาเป็นเวลานาน จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่ต้องการถูกรบกวณ" ยังอยู่ในห้วงนิทราอันยาวนาน ตัดขาดจากโลกภายนอก

เขารู้สึกอิจฉาเธออยู่เล็กน้อย คงดีไม่น้อยหากเขาสามารถสลัดปัญหาและทิ้งความกังวลทั้งหลายบนโลกไว้เบื้องหลัง ปล่อยตนเองให้จมดิ่งสู่ห้วงนิทราอันยาวนาน ไม่ต้องตื่นขึ้นอีก แต่ความคือร้อนในตัว



ไม่ปล่อยให้เขาทำแบบนั้น

ซามูเอลจะหงุดหงิดขึ้นมาเล็กน้อย "ท่านซาบิทัน ตอนนี้สถานการณ์เลวร้ายมาก เลวร้ายระดับเดียวกับกมลสันดานของเลสดีทุกอย่างและทะเลาะแหกเหลวไปหมดแล้วนะครับ!"

ซาบิทันเอ่ยตอบอย่างใจเย็นว่า "สรุปก็คือ คุณคิดว่าพวกเราควรส่งกำลังทหารไปรบกับไวต์ไทรเองเปลืองอย่างนั้นหรือ"

ซามูเอลขยับผมแรงๆ อย่างร้อนใจ "ผมไม่เห็นด้วยกับการส่งนักเรียนไปรบ แต่เจ้าหน้าที่ในตำแหน่งอื่น รวมถึงศิษย์เก่าที่มีความสามารถโคตรเด่น บางทีเราน่าจะขอให้พวกเขา—"

จู่ๆ ซาบิทันก็พุกแตกกลางปล้อง ชัดจังหะไม่ให้ซามูเอลจะจบประโยค "คุณคิดว่า ทุกสิ่งที่ซาลอมทำอยู่ในเวลานี้เป็นเรื่องดีงามหรือเลวร้าย?"

"ก็ต้องดีแน่นอนอยู่แล้วครับ!" พวกเขาฉีกอสูรทะเลาะโบราณช่วยให้มนุษย์รอดพ้นจากการถูกกวาดล้างเผ่าพันธุ์

"ไวต์ไทรเองเกล็ดก็คิดว่าสิ่งที่ตัวเองทำถูกต้องเช่นเดียวกัน" ซาบิทันยิ้มบาง "แสดงว่าระหว่างเราสองฝ่าย ต้องมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นฝ่ายผิด"

"หมายความว่า?"

"สิ่งที่พวกเรารู้ คือทุกการกระทำและการรับรู้ของเราล้วนมีข้อจำกัด คนที่มีข้อจำกัดไม่อาจตัดสินสิ่งใดด้วยความเป็นธรรม มีเพียงเทพเจ้าที่มีพลังสมบูรณ์พร้อมเท่านั้น ที่สามารถตัดสินคนอื่นได้" ซาบิทันตอบเสียงแผ่วเบาแต่แข็งขัง "สิ่งที่พวกเราทำได้คือค้นร่นต่อสู้ด้วยกำลังทั้งหมดที่มี สำเร็จหรือล้มเหลวไม่ใช่สิ่งที่เราจะกำหนดได้"

"แปลว่าท่านต้องการให้พวกเรานิ่งรอความตายอยู่เฉยๆงั้นหรือ"



"ไม่ใช่แบบนั้น ก่อนเราจะเข้าใจเรื่องทั้งหมดโดยกระจ่าง ควร มุ่งความสนใจไปที่ภาระหน้าที่ของเราเองเสียก่อน ที่ชาลอมอะคาเดมี ยังมีเรื่องมากมายต้องจัดการ มีคนมากมายต้องการความใส่ใจ การ ระบาย่าฟันโดยไม่จำเป็น ยิ่งน้อยยิ่งดี ระหว่างการเดินทางทัศนศึกษา มือของพวกเราเปื้อนเลือดมากพอแล้ว"

การล่าไวต์ไทรแองเกิลเป็นกิจกรรมที่เลสลีย์เสนอขึ้นมาสำหรับ ปีนี้ แม้เขาพยายามคัดค้านสุดกำลัง แต่อีกฝ่ายอิทธิพลแข็งแกร่ง ทั้ง ยังหยั่งรากสร้างอำนาจในชาลอมจนมั่นคง เขาไม่มีทางเลือกนอกจาก ยอมอนุมัติให้ชาลอมจัดกิจกรรมโหดเหี้ยมทารุณแบบนั้น

หากสถานการณ์วุ่นวายคงที่ซามูคาวะพูดคุยจริงๆ ก็คงต้องปล่อยให้ เป็นไป ก่อนการปฏิวัติครั้งใหญ่จะเริ่มขึ้น การทำลายล้างเป็น เส้นทางที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง เรื่องทั้งหมดคือเหรียญสองด้าน เมื่อการ ทำลายล้างสิ้นสุด ย่อมนำมาซึ่งชีวิตใหม่

พอเห็นซามูคาวะทำหน้าที่เครียด ซาบิทันก็ยิ้มบาง "แม่เดินฝ่า หุบเขาเงามัจจุราช ก็ไม่กลัวอันตรายใดๆ"

"หี! จะบอกว่าไม่กลัวเพราะพระเป็นเจ้าสถิตกับพวกเรา นั้นเหรอ ผมไม่ใช่ลูกศิษย์ผู้ศรัทธาหรอคะ" ซามูคาวะหันมองไป นอกหน้าต่าง แล้วพึมพำกับตัวเองว่า "หากพระเป็นเจ้ามีอยู่จริง พระองค์จะยืนอยู่ฝ่ายไหนนะ"

พวกเขาเป็นฝ่ายธรรมะใช่หรือไม่ หรือแท้จริงแล้วพวกเขาคือ ชาวอีลิปส์ที่กดขี่ชาวอิสราเอล?

วันที่ห้าหลังจากเลโอนาร์คไปจากโรงเรียน

ข่าวลือเรื่องสถานการณ์ที่พลิกผันในสงครามระหว่างไวต์- ไทรแองเกิลกับสิ่งมีชีวิตเผ่าพันธุ์พิเศษแพร่สะพัดมาจนถึงชาลอม



อะคาเดมี่ แต่ทุกสิ่งในโรงเรียนยังดำเนินไปตามปกติ ยังต้องไปเข้าเรียน ทุกคนต่างจัดการเรื่องของตัวเอง พுகุยและกินข้าวอย่างมีความสุข รวากับไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น หรือต่อให้พวกเขาารู้ก็เสแสร้งแก้งไม่รู้ เหมือนทุกสิ่งยังสุขสงบ

เวลากลางคืน ภายในคลาสเรียนวิชาอักษรอะคาเดมี่วันคกชั้นสูง ห้องเรียนแบบชั้นบันไดขนาดใหญ่มีนักเรียนนั่งกระจายกันบางตา เหนือกระดานดำมีสมการและอักษรอะคาเดมี่ลึกลับล้ำเข้าใจยากเขียนอยู่เต็มไปหมด อาจารย์เฝ้าแพร่ผิวขาวเผือกเนียนกระจ่าง ไม่มีเส้นขนแม้แต่ครึ่งเส้น น้ำเสียงราบเรียบของเขาอธิบายทฤษฎีอันซับซ้อนไปเรื่อย ๆ

ผู้ซิงนั่งจกเล็กเซอร์อย่างใจลอย สักพักปากกาในมือพลันหยุดนิ่ง เขาหันไปมองที่นั่งว่างข้างตัว

ตรงนั้นคือที่นั่งประจำของเลโอนาร์ค

เด็กหนุ่มถอนใจยาว

แบรดซึ่งมาสาย เดินไปยังที่นั่งของตัวเองอย่างเงียบเชียบ ร่างล้ำสันหย่อนตัวลงนั่งด้านหลังผู้ซิง พอเห็นสีหน้าของเด็กหนุ่มก็เอ่ยถามขึ้นว่า "หมอนั้นไม่มาอีกแล้วหรือ"

"อืม"

"มีใครรู้ไหมว่าเขาหายไปไหน" โมมิจเอ่ยถามอย่างสงสัย

"กลับบ้านเขา่ะสิ" ฟลอรัลกระซิบตอบ "คืนนั้นหลังจากกลับมา เขาก็ตรงดิ่งกลับซคทท์การ์ท รับช่วงสืบทอดตำแหน่งหัวหน้าตระกูลซวาร์ชอย่างเป็นการชั่วคราวในวันที่ผ่านมา เลโอนาร์คส่งเคลือบผลและรวบรวมกำลังพล มุ่งหน้าสู่สงครามซึ่งเป็นชัคทายกับไวค์ไทรเองเกล"

"เฉียบขาดและโหดเหี้ยมมาก" ต้นจ้วนเอ่ยด้วยสีหน้าขึงขัง



"ต้องยอมรับว่าเขาเหมือนกับแฮร์มันน์ ปู่ของเขา"

ผู้ซึ่งขมวดคิ้ว ความรู้สึกหม่นเศร้าในใจยิ่งหนักอึ้งกว่าตอนแรก

"ฉันคิดว่าเลโอนาร์คไม่ใช่คนเลวร้ายแบบนั้นหรอกนะ..." ผู้ซึ่ง

พิมพ์เสียงแผ่ว

"ฉันไม่ได้บอกว่าเขาเป็นคนเลว" ต้นจ้วนยกมือกอดอก "คำพูดเมื่อก๊ิ่นะเป็นคำชม แฮร์มันน์สร้างคุณูปการที่ยิ่งใหญ่ไว้มากมาย ไม่ใช่สิ่งที่คนทั่วไปจะเอื้อมถึงได้หรอกนะ"

"จิตใจเขาอาจจะไม่คำมิดเท่าปู่ของเขาก็ได้" แบริคเอ่ยอย่างไม่สบอารมณ์ "เขาแค่อารมณ์ร้าย หน้าบึ้งตลอดตก แล้วก็ชอบคิดว่าตัวเองเก่ง"

โรคอร์ดซึ่งนั่งแอบกินฟุดคั้งอยู่ข้างๆ ทำหน้าง "เหมือนนายกำลังบรรยายนิสัยตัวเองมากกว่านะ หนู!"

"หุบปากน่า!"

"แต่ว่า ทำไมเลโอนาร์คต้องปิดบังเรื่องนี้ด้วย" จูเยว่ถามอย่างงุนงง "ถึงเราจะแทรกแซงเพื่อเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ไม่ได้ แต่เขาน่าจะบอกเราก่อน อย่างน้อยพวกเราจะได้เตรียมใจ..." เธอเงยบไปชั่วคราว ก่อนจะพูดต่อว่า "เตรียมใจเผชิญหน้ากับตอนจบที่น่าเศร้าแบบนี้"

"บางที่เขาอาจจะพูดไม่ออกก็ได้" โมมิจิจใช้มือเท้ากางพรางมองทาอะฮารุ "ความเป็นจริงบางอย่างไม่ใช่เรื่องที่จะพูดออกจากปากได้ง่ายๆ" เหมือนเรื่องที่ทาอะฮารุเป็นพวกกลายพันธุ์ เธอเองก็อยากปิดเป็นความลับจนถึงที่สุด

"คนที่เสียใจมากที่สุดคงเป็นไอแซก เขาคิดมาตลอดว่าตระกูลซวาร์ซมีพระคุณต่อเขา และเห็นเลโอนาร์คเป็นเพื่อน" แบริคพ่นลมผ่านจมูก ตาเหลือบมองดูขนมที่วางอยู่ตรงหน้าโรคอร์ดแวบหนึ่ง



ก่อนจะยื่นมือไปคว้ามาการร้องขึ้นหนึ่งโยนใส่ปาก "รู้ความจริงอยู่
แก้ไข แต่กลับทำเฉยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น สวมบทเป็นเพื่อนได้
หน้าตาเฉย..." จิตใจที่ลึกลับเกินหยั่งถึงแบบนั้น ทำให้เขาขุ่นลุกชัน

ทุกคนไม่พูด ดวงตาทุกคู่สะท้อนแวแห่งความอาวรณและ
โศกเศร้า

ฝูงชนมวคคิ้ว เขาไม่โทษแบรดที่คิดแบบนั้น เพราะหากมอง
ตามข้อเท็จจริงก็จะเป็นอย่างนั้นจริงๆ แต่เขาคิดว่าเลโอนาร์คไม่ใช่
พวกรู้หน้าไม่รู้ใจ ขบคิดแผนร้ายเพื่อทำร้ายคนอื่น แต่ช่วงขณะนั้นเขา
คิดไม่ออกเลยว่าจะช่วยพูดเพื่อปกป้องเพื่อนสนิทของตัวเองได้
อย่างไร

บ้าที่สุด! ทำไมเขาถึงอ่อนแอแบบนี้ละ ถ้าผีปากเขาคมกริบได้
สักหนึ่งในพันของพลอรัลก็คงดี

"นี่" รูๆ โรคออร์ทก็โพล่งขึ้นขัดจังหวะ "ขอโทษนะ แต่ฉันมี
คำถาม"

"อะไร?"

"พวกนายไม่ใช่เลโอนาร์ค แล้วรู้ได้ยังไงว่าเขารู้เรื่องทั้งหมด
แต่แรก"

"ก็เขาเป็นคนยอมรับเอง" แบรดตอบ

"เขายอมรับว่าเขารู้ แต่พอถึงตอนสุดท้าย พวกเราเองก็ได้รู้
ความจริงเหมือนกันไม่ใช่เหรอ" โรคออร์ทเอียงคอเล็กน้อย ปากอม
ซ้อนไว้ ท่าทางเหมือนกำลังเรียบเรียงความคิดในสมอง "ฉัน
หมายความว่า ในเมื่อพวกเราทุกคนก็รู้แล้วว่าเรื่องเป็นยังไงมายังไง
แล้วทำไมเลโอนาร์คต้องออกมายอมรับว่าเขารู้? เขาก็อยู่กับพวกเรา
ด้วยไม่ใช่หรือไง เอ่อ ก็คือ...อ๊ะ! ทำไมค้านล่างไม่มีคาราเมล!"

"พูดบ้าอะไรของนาย อะไรข้างล่างไม่มีคาราเมล" ต้นจ้วน



ขมวดคิ้ว

जूเยวที่นั้งอยู่ข้างๆ แอบยิ้มมุมปาก
ผู้ซึ่งรู้สึกรว่า ยิ่งคิด เรื่องนี้ยังไม่ปกติ

คำพูดลอยๆ ของโรคอร์ดเตือนให้เขาตระหนักถึงความจริง
เรื่องหนึ่ง

เลโอนาร์คยอมรับว่าเขารู้เรื่อง แต่ประเด็นสำคัญอยู่ที่ เขารู้เรื่อง
ตั้งแต่เมื่อไหร่

"ถ้าเลโอนาร์คเพิ่งรู้ความจริงหลังจากเดินทางย้อนเวลา ก็
เท่ากับว่าเขาไม่ได้ปิดบังความจริงกับพวกเรา" สิ่งที่เขาแสดงออก
กับทุกคน และการคอยดูแลใส่ใจความเป็นอยู่ของไอแซก ล้วนเป็น
การกระทำที่ออกมาจากใจจริง

เลโอนาร์คยอมรับว่าเขารู้ความจริง แต่ไม่ได้บอกว่ารู้ตั้งแต่
ตอนไหน บางทีหลังจากเดินทางย้อนเวลาแล้ว เลโอนาร์คอาจรู้ข้อมูล
อะไรบางอย่างก่อนหน้าคนอื่นเล็กน้อย แต่รู้มาเพียงส่วนเดียว ไม่ได้รู้
ทุกอย่างกระจ่างแจ้งอย่างที่ทุกคนคิด

อีกอย่าง...หากจะพูดกันตามจริง เลโอนาร์คไม่มีความจำเป็น
ต้องลุกขึ้นมาบอกทุกคนว่าเขารู้เรื่องนี้

ทั้งยังเป็นเรื่องที่ชวนให้ระอึกระอ่วน ยากจะเอ่ยปากบอก
ใครแบบนี้อีก

"แต่เขาไม่ยอมพูดอะไรเองนี่" แบริคไม่เห็นด้วย พลังพ่นลม
ออกจุมูกอย่างหงุดหงิด "ในใจคิดอะไรก็พูดมาตรงๆ สิ! ทำตัวระมัด
ระเมียมเป็นผู้หญิงไปได้"

"ในเมื่อชายออกสถามศอกอย่างคุณแบริคพูดขนาดนี้แล้ว" โมมิจิ
เลิกคิ้ว สายตาเย็นเยียบปรายมองแบริค "ในใจคิดอะไรก็พูดออกมา
สิ ไปสรรภาพโนนเลยไป บอกไปเลยว่าคุณรักเขาหัวปักหัวปำจนจะ



เป็นโรคผมร่วงเป็นหย่อมอยู่แล้ว"

"ใช่แล้วละ บูนู้" ต้นจั่นหัวเราะอย่างมีเลศนัย

"หุบปากน่า!" แบริดสบถออกมาเบาๆ พยายามปรามทุกคนไม่ให้ล้อเขาหนักข้อกว่านี้ จากนั้นก็หันไปมองจูเยว่ด้วยความหวั่นใจ ดวงหน้างามของจูเยว่ระบวยด้วยความงุนงงและประหลาดใจ "แบริดมีคนที่ชอบแล้วเหรอ"

"เอ่อ...อืม" แบริดตอบอยู่ในลำคอ หน้าก็มึนๆ

"คนที่แบริดชอบ โชคดีมากๆ เลย" จูเยว่เอ่ยอวยพรจากใจจริง "เขาต้องมีความสุขมากแน่ๆ"

"ฉันยินดีทำเพื่อคนที่ฉันรัก สุดกำลังที่ฉันมี" แบริดเงยหน้าแล้วพูดด้วยสีหน้าขึงขังเคียดเคี้ยวว่า "ดังนั้นเธอ——"

ทุกคนกลั้นหายใจ รอควินาตีที่คำสารภาพรักจะหลุดจากปาก แบริด ในใจคาดเดากันไปต่างๆ นานาว่าคำตอบของอีกฝ่ายจะทำให้ฝันกลายเป็นจริงสมดังปรารถนา หรือจะทำลายความฝันพังพินาศเหลือไว้เพียงเงาอันโคดเคี้ยวได้แสงจันทร์

"ดังนั้น..." แบริดพูดไม่ทันจบ จูเยว่ก็ถามแทรกอย่างระมัดระวัง น้ำเสียงฉวยแววลึนระทึกอย่างไม่อาจปิดบัง "เธอชอบเลโอนาร์ด ไช้ไหม"

แบริดแทบสั่นลมหายใจตัวเองตาย

"ไม่ใช่สักหน่อย!" เขาปฏิเสธเสียงลั่น นักเรียนที่นั่งอยู่รอบๆ พากันหันมามอง อาจารย์ที่ยืนอยู่หน้าโต๊ะเล็คเชอร์หยุดกึก สายตาคาดโทษน้อยๆ ศรัทธามองมาทางแบริด

อะไรนำพาให้จูเยว่สรุปไปในทิศทางนั้นได้ บ้าบอที่สุด!

"ก็ตอนแรกพวกเราคุยเรื่องเลโอนาร์ดกันอยู่ แล้วจู่ๆ โมมิจี้ก็บอกให้เธอไปสารภาพรัก ฉันเลยนึกว่าคนที่อยู่ในบทสนทนาทั้งสอง



เรื่องเป็นคนเดียวกัน..." จูเวีย้มบาง คุณระอ๊กกระอ่วนเล็กน้อย

แบรคดลิ่งศาจ้องโมมิจิ รังสีอำมหิตแผ่ซ่านจากดวงตา

ยัยจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ เขาก่นคำเบาๆ อยู่ในลำคอ เห็นได้ชัดว่า
ตอนนี้เขากำลังพาลไปทั่ว

โอกาสสารภาพรักอันเหมาะเจาะะ ถูกนางเอกในใจเขาทำลาย
จนปั่นป่วนหมดกระบวนการวนทำ สุดท้ายจึงจบลงอย่างไม่สวยงามนัก

แล้วจู่ๆ ผู้ซิงก็ตัดสินใจอย่างเฉียบขาด ไม่สะทกสะท้านเพราะ
ความวุ่นวายของเพื่อนๆ "ฉันจะไปหาเลโอนาร์ค"

"ว่าไงนะ!" ทุกคนตะลึง ทำไมจู่ๆ ตัดสินใจแบบนี้ได้?

"เลโอนาร์คชอบเก็บเรื่องทุกอย่างไว้ในใจ แบกความทุกข์ไว้
คนเดียว ไม่บอกใคร" ผู้ซิงพูดเสียงแผ่ว ตามองไปทางดูใส่มาการีอง
ที่วางอยู่ตรงหน้าโรคอร์ด "เหมือนเจ้าฮามู แฮมสเตอร์ที่ฉันเคยเลี้ยง
ไว้ ตอนนั้นมันอ้วนทะอ๊กเสบ บวมจนลูกใหญ่เท่ามาการีอง แต่มัน
ไม่เคยร้องเลย ทนรับความเจ็บปวดไปเงียบๆ จนสุดท้ายทนบาดแผล
ไม่ไหวและตายไป"

เลโอนาร์คก็เหมือนเจ้าฮามู แบกรับความทุกข์ทรมานไว้เพียง
คนเดียว แบกทุกอย่างไว้จนตัวเองทนไม่ได้

แบรคซึ่งกำลังถือมาการีองชิ้นที่สองไว้ในมือ หน้าเปลี่ยนสีใน
ฉับพลัน เขาอยากค่าผู้ซิงว่าเปรียบเทียบได้ห่วยแตกเป็นที่สุด แต่พอ
เห็นสีหน้าเจ็บปวดของอีกฝ่ายแล้ว ก็จำเป็นต้องกลืนความขุ่นเคืองเก็บไว้
ในใจก่อน พลังแอบโยนขนมชิ้นเล็กสีน้ำตาลกลับไปอย่างเคิม

"ถ้าเป็นเรื่องเข้าใจผิด ทำไมเขาไม่ยอมพูด" โมมิจิส่งเสียงจี้จ๊ะ
ในลำคออย่างไม่พอใจ "ทำไมต้องทำให้ตัวเองตกอยู่ในสภาพน่า
สงสารแบบนั้นด้วย"

"เขาคิดว่าตัวเองต้องรับผิดชอบสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะปู่ของเขา



เป็นต้นเหตุของเรื่องทั้งหมด หรือบางที เขาอาจรู้สึกผิดกับไอแซก คังนั้น..."

"เพื่อเจ้อ" ฟลอรัลฟันคำวิจารณ์สั้นๆ แต่เย็นชา

จูเยว่พยักหน้าอย่างเห็นคิ้ว

"สรุปก็คือ" ผู้ซึ่งประกาศกับทุกคนด้วยสีหน้าแข็งขัง "เลโอนาร์ค เป็นเพื่อนของพวกเรา ฉันเชื่อใจเขา ฉันจะไปถามเขาตรงๆ ให้รู้ซัดกันไปข้าง!"

ราวกับแสงแรกของยามเช้าส่องทะลุผ่านหมอกขมุกขมัวที่ปกคลุมอยู่โดยรอบ ในที่สุดอารมณ์หมองหม่นที่ลึ้มสมมาตลอดหลายวัน ก็หลุดพ้นจากบ่อขังแห่งความสับสนและขัดแย้ง

พอเห็นผู้ซึ่งที่มีพลังใจเปี่ยมล้น เพื่อนๆ ก็พลอยมีกำลังใจตามไปด้วย รอยยิ้มบางๆ ระบายทั่วใบหน้าของทุกคนโดยไม่รู้ตัว

"ให้ฉันไปช่วยไหม" แบรคหาวหอค "ขลุกอยู่แค่ในโรงเรียน น่าเบื่อจะตาย"

"บัตรเครดิตของเลสตี้อยู่กับฉันนะ" มุมปากของเอ็มเมอร์ลด์ ยกขึ้นน้อยๆ อย่างมีเสถียร "บางทีพวกเราอาจจะไปเยอรมันด้วยกัน แอบจัดทริปเล็กๆ ช่วงสุดสัปดาห์"

"รายงานมิดเทอมที่ต้องส่งจันทร์หน้า พวกนายทำแล้วหรือ" คันจ้วนเอ่ยเตือนเสียงเย็น "รายงานสิบหน้าเรื่องอาคมเหี้ยวยาบาดแผล และสมการคำนวณปริมาณการไหลเวียนของพลังอาคม"

คล้ายว่าอาจารย์ของแต่ละสาขาวิชาพร้อมใจกันเพิ่มปริมาณการบ้านจนถล่มทลาย เพื่อป้องกันไม่ให้เหล่านักเรียนสนใจสถานการณ์ของโลกภายนอกมากเกินไป

"ทำเสร็จคังนานแล้ว" เอ็มเมอร์ลด์ยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

"ฉันไม่ได้หมายถึงรายงานของนายคนเดียว" คันจ้วนเอ่ยด้วย



รอยยิ้มสะใจ "ฉันจำได้ว่าเมื่อเช้านายยังอวดกับฉันอยู่เลย ว่าธุรกิจ 'รับจ้างทำการบ้าน' กำลังไปได้สวย เปิดรับออร์เดอร์แค่เดียวเดียว ก็มีคนสั่งทำตั้งสิบกว่าชุด"

เอ็มเมอร์ลด์แอบสบถออกมาเบาๆ สีหน้างุ่นง่านเหมือนคน ขว้างหินทับเท้าตัวเอง

"ไม่เป็นไรหรอก ขอขอบคุณทุกคนมากนะ" ผู้ซึ่งมองทุกคนด้วย แววตาตื่นตัน "ฉันคิดว่ามีคนหนึ่งที่เหมาะสมกับหน้าที่นี้มากๆ เขา น่าจะมีเรื่องอยากคุยกับเลโอนาร์คตามลำพัง"